

Свищовъ, дѣто за пѣрвъ пѣтъ Свищовчани чули богослужение на славянски. Съ това, обаче, той на-строилъ тамошнитѣ свешеници, които още се гър-чеели. Тѣ съобщили на владиката за това небивало до тогава събитие въ Свищовъ. Врагътъ се сѣтилъ кой е този новъ будителъ и веднага разпоредилъ да го уловятъ. Но прѣдпазливиятъ отецъ Максимъ, съ помощта на свищовскитѣ родолюбци, се качилъ на една рибарска лодка и се озовалъ въ Браила и по-слѣ въ Галацъ. Личността на отца Максима, зага-дъчна и смѣла, раздвижила духоветѣ въ Свищовъ и произвела прѣвратъ въ тѣхнитѣ мисли.

Будниятъ дѣдо Максимъ не стоялъ спокоенъ и въ Влашко: тукъ той тѣй сѣщо проповѣдвалъ про-тивъ гърцитѣ, както и по-рано въ България, и ги гонѣлъ безпощадно. Въ Ромжния той билъ учитель и свещеникъ, па като спечелилъ много пари, осно-валъ па свои срѣдства българско училище. По ин-триги на гърцитѣ, обаче, ромжнскитѣ власти затво-рили училището и изпѣдили отца Максима. Но на свои срѣдства той започналъ да зида българска чер-ква, която напомня и сега на малката тукъ българ-ска колония за нѣкогашната просвѣтителна дѣйность на тѣхнитѣ прѣдци отъ недавнашното мрачно, бурно минало. Отецъ Мъксимъ починалъ на 25 февруарий 1874 год. Прѣди да умрѣ той завѣщалъ имането си за българскитѣ училища: 1) за галацското българско училище 25,000 лева; 2) за Дрѣновското — 7,500 и 3) на лѣсковското 3,000 л. Сумитѣ сѣ показани въ днешното имъ положение. Своего завѣщание архи-мандритѣ Максимъ Райковичъ направилъ на 13 яну-арий 1873 год., като опрѣдѣлилъ за изпълнителъ Евлогия Георгиевъ, а на руското императорско консул-ство прѣдставилъ за върховния надзоръ — за точното изпълнение на завѣщанието. Отъ послѣднѣото е видно, че отецъ Максимъ два пѣти е билъ на служба въ руската войска — и това ще да е по всѣка вѣро-